

A Fővárosi Ítéltábla a Lajos Ügyvédi Iroda (**cím**, ügyintéző: dr. Lajos Leventeügyvéd) által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek, a Dr. Lantos BálintÜgyvédi Iroda (**cím**, ügyintéző: dr. Lantos Bálintügyvéd) által képviselt alperes neve**alperes címe**) alperes ellen közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. május 16. napján meghozott 2.P.23.402/2016/25. számú ítélete ellen a felperes részéről 26. sorszám alatt előterjesztett és 30. sorszám alatt kiegészített fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 203.480 (Kétszázháromezer-négyszáznyolcvan) forint másodfokú perköltséget, továbbá térítsen meg a Nemzeti Adó- és Vámhivatal felhívására az államnak 651.100 (Hatszázötvenegyezer-száz) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes kérelmére a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Kollégiumánál 11.G.41.278/2012. szám alatt indult perben a bíróság jogerős ítéletével dr. **R.V.G.**-t a keresettel egyezően marasztalta. Mivel a jogerős ítélet szerinti kötelezettségének dr. **R.V.G.** nem tett eleget, a felperes végrehajtási kérelmet terjesztett elő. A Fővárosi Törvényszék 2014. július 15. napján a felperes kérelmére végrehajtási lapot állított ki az adós terhére 455.000 euró és annak egyes részösszegei után fizetendő késedelmi kamata, továbbá 1.500.000 forint elsőfokú eljárási illeték, 3.500.000 forint + áfa elsőfokú perköltség, 800.000 forint + áfa másodfokú perköltség behajtására. A végrehajtási lap 2014. július 31-én érkezett az alpereshez, aki 2014. augusztus 4-én felhívta a végrehajtást kérő jogi képviselőjét képviseleti jogosultsága igazolására, majd ennek teljesítését követően 2014. október 13-án a végrehajtási költségek előlegezésére. 2014. október 20-án az alperes felszólította az adóst tartozása teljesítésére, továbbá az adós végrehajtás alá vonható vagyona felderítésére különböző megkereséseket adott ki, a rendelkezésére álló elektronikus nyilvántartásban ellenőrizte, hogy van-e az adós tulajdonában ingatlan és rendelkezik-e gépjárművel. Online felületen az **I.** Szolgáltatán keresztül az adós személyi adatai megjelölésével cégkeresést végzett, melyre valamennyi törvényszék cégbíróságától azt a választ kapta, hogy a megadott feltételekkel természetes vagy jogi személy a cégnyilvántartásban nem szerepel. Mindezekon túlmenően elektronikus hatósági átutalási megbízást adott ki számos pénzintézetnek, a **T.** adatszolgáltatása alapján végrehajtási jog bejegyzését kezdeményezte az adós **n.-i** ... hrsz. alatt nyilvántartott ingatlanára. A felperes

bejelentése alapján beszerezte a T. Kft. cégmásolatát és az adós üzletrészét lefoglalta. 2014. november 20-án az adós megjelölt lakóhelyén foglalást kísérelt meg, ami azonban sikertelen volt, mert a lakás zárva volt.

A felperes képviselőjének a végrehajtás állásával kapcsolatos kérésére az alperes 2014. december 4-én tájékoztatást adott és részletesen felsorolta, hogy a Vht. 47. §-a alapján milyen megkereséseket adott ki és milyen vagyontárgyakat talált, illetve azokra milyen intézkedést foganatosított.

2016. január 5-én érkezett meg az alpereshez a felperes képviselője útján előterjesztett levele, melynek megjelölt tárgya a ".../2014/20. ügyben előterjesztett kártérítési igény" volt. Ebben a felperes arra hivatkozott, hogy az alperes elmulasztott egy, az adós tulajdonában álló üzletrészt lefoglalni és ezzel kárt okozott. Felhívta az alperes figyelmét, hogy a cégjegyzék tanulmányozása alapján az H. Kft. egyik tagja volt, 1%-os üzletrésze azonban lefoglalásra nem került. Az üzletrész 2015. június 10-én értékesítésre került egy kínai magánszemély részére. A társaság 2014-es mérleg és eredménykimutatása szerint saját tőkéje 81.392.300 forint, ezért az adós 1%-os üzletrészenek piaci értéke legkevesebb, körülbelül 8.139.230 forint lehetett. Amennyiben az üzletrész lefoglalásra került volna, a végrehajtást kérő követelésének nagy része az üzletrész értékesítése útján megtérülhetett volna, ezért az alperest az üzletrész lefoglalásának elmulasztásával okozott kárként 8.139.230 forint 15 napon belüli megfizetésére szólította fel azzal, hogy ellenkező esetben kártérítési pert fog indítani. Mindezek mellett a levélben a felperes hivatkozott arra, hogy az adós házastársának több gazdasági társaságban részesedése van, melyek lefoglalása a Cstv., illetve az új Ptk. alapján a végrehajtó kötelezettsége lett volna, ezért kérte az alperest, hogy az adós házastársa tulajdonában lévő, a levélben megjelölt más vagyontárgyakat is haladéktalanul foglalja le, illetve vonja végrehajtás alá. Mindezek mellett a felperes tájékoztatást kért arról, hogy az alperes által foganatosított intézkedések mennyiben vezettek eredményre. Az alperes a 2016. január 7-én kelt válaszlevelében tájékoztatta a felperest, miszerint jogszabály nem teszi lehetővé harmadik személy, így az adós házastársa tekintetében az eljárást, továbbá az általa addig foganatosított végrehajtási cselekményekről részletes tájékoztatást nyújtott.

A felperes 2016. március 4-én alperesnek küldött beadványában „ismételt” végrehajtási kifogást terjesztett elő. Ebben egyrészt kifogásolta a korábbi, 2015. december 22-i keltezésű kifogásának a bírósághoz való felterjesztése, másrészt az adósnak a H. Kft.-ben lévő üzletrésze lefoglalásának elmulasztását, továbbá az adós házastársa üzletrészére való végrehajtás mellőzését.

A Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2016. április 19-én meghozott 0101-4Vh.2284/2016/2. számú végzésével a felperes végrehajtási kifogását érdemi vizsgálat nélkül elutasította, melynek indokolása szerint az elutasításának oka az volt, hogy a jogi képviselővel eljáró végrehajtást kérő végrehajtási kifogásán az illetéket nem róta le. A felperes a végrehajtási kifogást 2016. május 26-án illetékkel ellátva ismételten benyújtotta. A Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2016. július 12. napján meghozott 0101-4Vh.2284/2016/9. számú végzésével a felperes végrehajtási kifogását elutasította és a végrehajtó valamennyi sérelmezett intézkedését hatályában fenntartotta. A végzés indokolása szerint a végrehajtási kifogás megalapozatlan. A végrehajtást kérő az adós tulajdonában volt üzletrésszel kapcsolatos kifogását visszavonta, így azzal a bíróságnak foglalkoznia nem kellett. Az adós házastársa vonatkozásában a kifogás alaptalan. A Vht. 86. § (1) bekezdése értelmében lefoglalni az adós birtokában, őrizetében lévő vagy más olyan ingóságot lehet, amelyről valószínűsíthető, hogy az az adós tulajdonában van. A Vht. 86. § (3) bekezdése értelmében a házassági életközösség tartama alatt a házastársaknak vagy bármelyiküknek a vagyontárgyát bármelyik házastárs ellen külön vezetett végrehajtás során is le lehet foglalni. Nincs helye azonban foglalásnak, ha az a házastárs, aki ellen a végrehajtás nem irányul, kétséget kizáróan igazolja azt,

hogy a szóban forgó vagyontárgy nem a házastársi vagyontöredékbe, hanem az ő különvagyonához tartozik. A házastárs üzletrészával kapcsolatban a bíróság osztotta a végrehajtó álláspontját, mely szerint a házastárs vagyona nem tartozik a házastársi közös vagyon körébe. Mindezek mellett utalt a bíróság arra is, hogy a Vht. 47. §-a csak az adós vagyontárgyainak felderítését teszi lehetővé, ami nem terjeszthető ki házastársára.

A felperes jelen perben előterjesztett keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest kártérítés címén 8.139.230 forint és annak 2015. június 10. napjától járó késedelmi kamata megfizetésére az új Ptk. 6:48. §-a, 6:519. §-a, 6:520. §-a, 6:532. §-a és a 6:549. § (2) bekezdése alapján. Keresete ténybeli alapja szerint az alperes megszegte a Vht. 84. § (2) bekezdésében írt kötelezettségét, mert az általa folytatott végrehajtás során elmulasztotta lefoglalni az adós H. Kft.-ben lévő 1%-os üzletrészt, melyből eredően őt kár érte. Kára 8.139.230 forint, ami a cég 2014. évi mérlege szerinti saját tőke 1%-a. A rendes jogorvoslat kimerítését illetően előadta, hogy a kár végrehajtási kifogással nem lett volna elhárítható, a kár bekövetkezéséről ugyanis a felperes csak az üzletrész értékesítést követően szerzett tudomást. A végrehajtást kérőnek nem feladata annak ellenőrzése, hogy az adósnak milyen lefoglalható vagyontárgyai vannak, mellyel szemben a végrehajtási eljárás során a végrehajtó feladata, hogy megtalálja és lefoglalja az adós végrehajtás alá vonható vagyonát. A felperesnek nem állt módjában a jogorvoslatot igénybe venni a végrehajtó mulasztásával kapcsolatban, mert az üzletrésztől annak eladása előtt tudomása nem volt, emellett a jogorvoslat igénybevétele nem volt tőle elvárható, mert az alperes mulasztásáról értesítést nem kapott. A Vht. 84. § (2) bekezdése alapján az alperes az adós hivatkozott üzletrészt köteles lett volna lefoglalni, melynek határideje 2014. november 17-én lejárt. Ehhez képest az alperesnek 2015. június 17-ig csaknem 8 hónap állt rendelkezésre a foglalásra, mely alatt nem intézkedett, ezért mulasztása 8 hónapon keresztül fennállt és ez tette lehetővé a fedezetül szolgáló vagyon elvonását.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, álláspontja szerint a kereset jogalapja és összecsomósága tekintetében is alaptalan. Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a Ptk. 6:549. §-a alapján vele szemben a kártérítési igény érvényesítésének előfeltétele a rendes jogorvoslat kimerítése, mely alól kivétel nincs. A felperes a rendes jogorvoslatot nem merítette ki, mulasztás miatt végrehajtási kifogást nem terjesztett elő. A felperes első végrehajtási kifogásnak minősített beadványa, tartalma alapján kártérítés megfizetésére való felszólítás, a másodiknak megjelölt kifogásában pedig az üzletrész értékesítésével kapcsolatos korábbi kifogását visszavonta. A keresettel szemben előterjesztett érdemi védekezése szerint, kártérítési felelősségét megalapozó jogellenes magatartást nem tanúsított. Hangsúlyozta, hogy a Vht. 47. § (1) és (2) bekezdései alapján a végrehajtó megkeresheti az ott felsorolt nyilvántartásokat az adós vagyona felkutatása érdekében, a jogszabály szövegéből következően azonban ez nem törvényi kötelezettsége. Ennek ellenére a végrehajtási ügyiratban 11. sorszám alatti megkeresésből kitűnően névkeresést végzett a törvényszékek cégbíróságai felé és mindenhol nemleges választ kapott. A végrehajtási díjelőleg befizetését követően az összes hatósági megkeresés haladéktalanul megtörtént, ezért a Vht. 84. § (2) bekezdésének megsértése nem merülhet fel. A felperes 18. sorszám alatti levelében őt gazdasági társaságot jelölt meg azzal, hogy abban az adósnak részesedései vannak, ezek közül azonban ténylegesen csak egy társaságban volt részesedése, ami lefoglalásra is került. Mivel a cégbíróságok felé történő megkeresés eredménytelenül maradt, az adós üzletrészával felkutatására a későbbiekben erre új megkeresést kiadnia már nem kellett és hangsúlyozta, hogy a cégjegyzék változásainak figyelése nem kötelezettsége. Emellett utalt arra is, hogy a kereset alapját képező üzletrész nem minősült volna fedezetnek, mert a cégnyilvántartás szerint a cégnek a felperesi követelést megelőző tartozásai voltak, köztük adótartozás és jelzálogjog alapú tartozás.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 516.842 forint perköltséget. Az ítélet indokolása szerint a kereset alaptalan. Az a perben

nem volt vitás, hogy az alperes a perbeli végrehajtási ügyben közhatalmi tevékenységet fejtett ki és a felperes kárigényét ezzel összefüggésben terjesztette elő. Az alperes kártérítési felelőssége akkor állapítható meg, ha a kártérítés Ptk. 6:549. § (1) bekezdésében írt speciális és a 6:519. §-ában szabályozott általános feltételei együttesen fennállnak, melynek bizonyítása a Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében a felperest terhelte. A kifejtettek alapján a bíróságnak elsődlegesen azt kellett vizsgálnia, hogy a végrehajtó kifogásolt mulasztásához kapcsolódott-e rendes jogorvoslat és azt a felperes igénybe vette-e. Ezzel összefüggésben kiemelte az elsőfokú bíróság, hogy a bíróság nem általában vizsgálja a végrehajtó felelősségét, hanem csak a felperes által jelen perben megjelölt konkrét mulasztásokat értékeli, kártérítési felelősség nem általában a végrehajtás szabálytalanságára, hanem egyes végrehajtási cselekmények jogellenességére alapítható. A bírósági végrehajtás menetét, azon belül az egyes végrehajtási cselekmények határidejét, tartalmi és formai kellékeit a Vht. tartalmazza. A végrehajtási eljárás célja, hogy gyorsan, hatékonyan segítse a követelés kielégítését, azt megelőzően annak biztosítását, miszerint elkerülhetővé váljon az, hogy az adós a fedezetet elvonja. Az ítélkezési gyakorlat szerint a végrehajtási kifogás a végrehajtási eljárásban rendes jogorvoslati eszköz, ami akár intézkedés, akár mulasztás esetén egyaránt előterjeszthető, melyre vonatkozó szabályokat a Vht. 217. § rendelkezései tartalmazzák.

Nem osztotta az elsőfokú bíróság a felperesnek azt az álláspontját, miszerint az alperes kártérítési felelőssége megállapításának nem feltétele a rendes jogorvoslatnak tekintendő végrehajtási kifogás, mivel az a kár elhárítására nem volt alkalmas, továbbá a kifogás lehetőségéről konkrét tájékoztatást nem kapott. A felperes e körben a régi Ptk.-hoz kapcsolódó eseti döntéseket idézte, azzal, hogy azok a Ptk. 6:548. § (1) bekezdése körében is megfelelően alkalmazandók. A Ptk. egyértelműen fogalmaz, melyből következően a kártérítési kereset előfeltétele a rendes jogorvoslat kimerítése, függetlenül attól, hogy az alkalmas-e a kár elhárítására. A Ptk. 6:548. § (1) bekezdése és a 6:549. § (2) bekezdésének együttes értelmezéséből az következik, hogy a végrehajtói jogkörben okozott kárért a felelősséget akkor lehet megállapítani, ha a kárt közhatalom gyakorlásával vagy annak elmulasztásával okozták és a rendes jogorvoslatot a károsult kimerítette. A felperes valóban nem kapott, de nem is kaphatott tájékoztatást az alperestől arról, hogy az adós hivatkozott üzletrészét nem foglalta le, mert az alperes előtt sem volt ismert ezen vagyontárgy léte, ezért lehetősége sem volt annak lefoglalására. Az alperes 2014. december 4-i tájékoztatása alapján a felperes tudott arról, hogy a végrehajtó ezen üzletrész tárgyában foglalásról nem intézkedett. Emellett a felperes legkésőbb 2015. december 22-én tudott az adott üzletrészről, ezért lehetősége lett volna ettől számított 15 napon belül végrehajtási kifogással élni. A felperes 2015. december 22-én kelt és az alpereshez 2016. január 5-én érkezett levele nem tekinthető végrehajtási kifogásnak, abban ugyanis egyértelműen és kifejezetten kárigényét terjesztette elő, annak megtérítését és további tájékoztatást kérve. Tartalmát az alperes helyesen értékelte és nem mulasztott, amikor azt az iratokkal együtt nem terjesztette be a bíróságra. Mindezek mellett utalt az elsőfokú bíróság arra is, hogy a felperes újból előterjesztett kifogásában kifejezetten kinyilvánította, miszerint nem él kifogással a H. Kft.-beli üzletrész foglalásának elmaradása miatt. Mindezekből következően a felperes saját döntése folytán nem merítette ki a rendes jogorvoslatot, így elesett annak lehetőségétől, hogy az alperes kárfelelőssége a további feltételek fennállása esetén megállapítható legyen.

A kifejtettek mellett az elsőfokú bíróság utalt arra is, hogy a rendes jogorvoslat kimerítése esetén sem lett volna az alperes terhére jogellenes magatartás megállapítható. A Vht. 47. § (2) bekezdésének szóhasználatából következően a végrehajtónak nem jogszabályi kötelezettsége a felsorolt szervek megkeresése, hanem csupán jogszabály által biztosított lehetőség. Ezért kötelezettség hiányában a megkeresés esetleges elmaradása nem jogsértő, illetve nem jogellenes. Minden jogi alapot nélkülöz az a felperesi álláspont is, miszerint a végrehajtási eljárás során konkrét ok, indok nélkül vagy időszakonként visszatérően a végrehajtónak ellenőriznie kellene a közölt

adatokat és ismételt megkereséseket kellene kiadnia. Az alperes teljeskörűen élt a megkeresések lehetőségével, minden tőle elvárhatót megtett az adós vagyonának felkutatása érdekében. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelésével kapcsolatos Pp. 206. § (1) bekezdése alapján bizonyítékként értékelte, hogy az alperes a cégbíróságok nyilvántartási adatait elektronikusan a biztosított online felületen keresztül kérte le. A végrehajtói iratok között az erre vonatkozó, 11. sorszám alatti irat ugyan a Pp. 199. §-a szerint egyszerű okiratnak minősül, de azt az iratanyag még a felperesi vitatást és az IM perbeli adatközlését megelőzően sorszámozva tartalmazta. Azon 2014. október 20-i lekérdezési időpont szerepel, ami illeszkedik az aznapi további megkeresések sorába és olyan konkrét adatkörülmeny nem merült fel, ami arra utalna, hogy az utólag került volna az iratok közé.

A kifejtettek alapján az elsőfokú bíróság a rendelkező részben foglaltak szerint határozott. A felperes tanúbizonyításra irányuló indítványát a Pp. 3. § (4) bekezdése alapján, mint szükségtelent mellőzte. A felperes pervesztes lett, ezért a bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte őt az alperes részére a perköltség megfizetésére. Az alperes jogi képviselőjének munkadíját a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján 406.962 forint + áfa, azaz bruttó 516.842 forintban állapította meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, módosított fellebbezési kérelmében az elsőfokú ítélet kereset szerinti megváltoztatását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást csak részben tárta fel és döntése téves jogi következtetésen alapul. A kereset elutasításának elsődleges indoka, hogy a felperes nem merítette ki a rendes jogorvoslatot. A felperes szerint az utólagos végrehajtási kifogás alkalmatlan lett volna a mulasztás orvoslására, ezért a felperestől a rendes jogorvoslat kimerítése nem volt várható. E körben hivatkozott a Kúria Pfv.III.21.220/2013/8. számú és a Pfv.III.20.956/2012/6. számú eseti döntéseire. Mindezek mellett álláspontja szerint téves az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása is, hogy a 2015. december 22-én kelt és az alpereshez 2016. január 5-én érkezett levele nem tekinthető végrehajtási kifogásnak, a Vht. 217. § (4) bekezdése értelmében ugyanis a végrehajtó intézkedése ellen bármilyen címen előterjesztett megtámadást kifogásnak kell tekinteni. A végrehajtó ezt a kifogásnak minősülő megtámadást nem terjesztette elő a bírósághoz.

A foglalás a végrehajtónak nem lehetősége, hanem kötelessége. A közigazgatási jogkör közfeladat ellátásához kapcsolódik, az ellátandó közfeladat a tartozások behajtása. Az üzletrész ingóságnak minősül. A Nagykommentár szerint az ingófoglalásnak a végrehajtási költség megelőlegezésének időpontjától számított 30 napon belül kell megtörténnie. A szabály jelentősége nyilvánvaló, meg kell akadályozni, hogy az adós vagyontárgyainak elrejtésével a foglalás alól kimentse a vagyontárgyakat. A tényleges időpont attól függ, hogy milyen módon kerül sor a végrehajtható okirat kézbesítésére. A foglalás sorrendjével kapcsolatban a végrehajtó mérlegelési jogát az ingóságok lefoglalása vonatkozásában széles körben biztosítja, szempontként a Vht. 48. § (2) bekezdés azt jelöli meg, hogy a foglalást addig kell folytatni, amíg a követelés járulékaival együtt nincs teljesen fedezve. Mindezekből kitűnően a végrehajtónak kellő gondossággal kell eljárnia és fel kell tárnia a foglalható vagyontárgyak körét. Az üzletrész a legkönnyebben feltárható vagyontárgyak közé tartozik, egy egyszerű lekérdezéssel megállapítható, hogy kinek, milyen üzletrésze van. Érthetetlen, hogy a végrehajtó egyéb üzletrészt talált adós vagyonában, ugyanakkor a kérdéses üzletrészt elmulasztotta lefoglalni.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. A rendes jogorvoslattal összefüggésben utalt a Ptk. 6:549. §-ban foglaltakra, melyből következően a kártérítési keresetnek kötelező előfeltétele a rendes jogorvoslat kimerítése, ami alól kivétel nincs. A

végrehajtással kapcsolatos rendes jogorvoslat a Vht. 217. §-a alapján a végrehajtási kifogás, mellyel azonban a felperes a hivatkozott alperesi mulasztás tekintetében nem élt. A bíróság által kibocsátott végrehajtási lap részletes tájékoztatást nyújt a kifogásolás lehetőségéről, amit a felperes a tájékoztatóval együtt átvett. Emellett hangsúlyozta az alperes, hogy a felperes a végrehajtási eljárás során kezdetektől fogva jogi képviselővel járt el, ezért a kifogásolás lehetőségével teljeskörűen tisztában kellett, hogy legyen.

A Vht. 47. § (1) és (2) bekezdésében foglaltak alapján a végrehajtó megkeresheti a felsorolt nyilvántartásokat az adós vagyona felkutatása érdekében, a jogszabály szövegéből következően azonban ez nem törvényi kötelezettsége. Mindezek ellenére a végrehajtási ügyiratban 11. sorszám alatt fellelhető az alperes cégnyilvántartással kapcsolatos megkeresése a törvényszékek cégbíróságai felé, melyre mindenhol nemleges választ kapott. Utalt arra, hogy a díjelőleg befizetését követően az összes hatósági megkeresésről haladéktalanul rendelkezett, ezért a felperes által hivatkozott, a Vht. 84. § (2) bekezdésének megsértése fel sem merülhet. A végrehajtási iratok között 18. sorszám alatt fellelhető levelében a felperes öt gazdasági társaságot jelölt meg azzal, hogy abban az adósnak részesedései vannak. Ezek közül egy társaságban volt az adósnak ténylegesen részesedése, mely társaságnál foglalásra is került az üzletész. E levélben a felperes a kártérítési igénye alapját képező társaságot nem jelentette be. Hangsúlyozta az alperes, miszerint nincs olyan jogszabályi kötelezettsége, hogy valamennyi ügye vonatkozásában köteles lenne a cégjegyzék változásait figyelemmel kíséreni. A cégbíróságok nemleges válaszára tekintettel az alperest mulasztás nem terheli, ezt követően kérelemre lett volna köteles a hivatkozott társaság vonatkozásában eljárni, ilyen azonban nem érkezett. Ha a végrehajtást kérőnek tudomása van az adós egyéb végrehajtás alá vonható vagyonáról, azt saját érdekében is be kell jelentenie, és kérnie kell annak lefoglalását. Ez az adott esetben az alperes bejelentése alapján egy társaság vonatkozásában meg is történt. A Vht. 8. § (1) bekezdése alapján e törvény keretei között a végrehajtást kérő rendelkezésétől függ, hogy az adós milyen jellegű vagyontárgyából kívánja követelésének végrehajtását. A 7. § (1) bekezdése értelmében a bírósági végrehajtás során a pénzkövetelést elsősorban a pénzforgalmi szolgáltatónál kezelt, az adós rendelkezése alatt álló összegből, az adós munkabéréből, illetményéből, munkadíjából kell behajtani. A (2) bekezdés szerint, ha előre látható, hogy a követelést a munkabérre, illetőleg a pénzforgalmi szolgáltatónál kezelt összegre vezetett végrehajtással nem lehet viszonylag rövid időn belül behajtani, az adós bármilyen lefoglalható vagyontárgya végrehajtás alá vonható. Az alperes e kifejtetteknek megfelelően járt el az adott végrehajtási ügyben.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a döntéshez szükséges bizonyítást lefolytatta, lényeges eljárási szabályt nem sértett, ezért az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése nem indokolt. Ezért az ítélet tábla az elsőfokú ítéletet érdemben bírálta felül, melynek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló bizonyítékok eljárási szabályoknak megfelelő értékelésével állapította meg, a kereset tárgyában hozott érdemi döntése megalapozott, indokolása azonban csak részben helytálló.

A felperes megalapozottan kifogásolta keresete elutasításának azon elsődleges indokát, hogy kártérítési igényt azért nem érvényesíthet, mert a rendes jogorvoslatot nem merítette ki. Ezzel kapcsolatban téves az elsőfokú bíróságnak az az álláspontja, hogy a felperes a régi Ptk. (1959. évi IV. törvény) rendelkezéséhez kapcsolódó eseti döntésekre hivatkozott, amelyek a perbeli esetre nem irányadók, mivel az új Ptk., a 2013. évi V. törvény 6:548. § (1) bekezdése és a 6:549. § (2) bekezdésének együttes értelmezéséből következően, a végrehajtói jogkörben okozott kárért a felelősséget kizárólag csak akkor lehet megállapítani, ha a kárt közhatalom gyakorlásával vagy annak elmulasztásával okozták és a károsult a rendes jogorvoslatot kimerítette, mivel a Ptk. 6:549. §

(2) bekezdésének egyértelmű rendelkezése szerint - függetlenül attól, hogy az alkalmas-e a kár elhárítására - a kártérítési keresetnek előfeltétele a rendes jogorvoslat kimerítése. Ezzel szemben az ítéletábra kiemeli, hogy az új Ptk., a LXXI. fejezet indokolásából kitűnően a közhatalom gyakorlásával okozott kárért való felelősségről a régi Ptk.-val azonosan, a rendelkezései alkalmazása során a bírósági gyakorlatban kialakult elveknek megfelelő „pontosítással” rendelkezett. A pontosítással az azzal kapcsolatos bizonytalanságot szüntette meg, hogy a közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata előfeltétele-e a kártérítési igény előterjesztésének, továbbá meghatározta, hogy a bírósági, ügyészségi, közjegyzői és végrehajtói jogkörben okozott károk esetén milyen eltérésekkel kell a közigazgatási jogkörben okozott károkért való felelősség szabályait alkalmazni és valamennyi tényállás esetére rendezte, hogy a szervezeti hierarchiában ki az, aki felelősséggel tartozik. Az új Ptk. 6:549. § (2) bekezdésének első mondata akként rendelkezik, hogy a közjegyzői és a végrehajtói jogkörben okozott kárért való felelősségre a közigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősség szabályait „kell” megfelelően alkalmazni. A megfelelően alkalmazandó felelősségi szabály a Ptk. 6:548. § (1) bekezdése, mely szerint a kárért a felelősséget akkor lehet megállapítani, ha a kárt közhatalom gyakorlásával vagy annak elmulasztásával okozták, és a kár rendes jogorvoslattal, továbbá a közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránti eljárásban nem volt elhárítható. Ebből következően a közjegyzői és végrehajtói jogkörben okozott kárért való felelősség megállapításának is csak akkor feltétele a rendes jogorvoslat kimerítése, ha annak igénybevétele a kár elhárítható lett volna. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság a Ptk. 6:549. § (2) bekezdésének második mondatát szövegkörnyezetéből kiemelve, tévesen értelmezte akként, hogy a kártérítési igény érvényesítésének a rendes jogorvoslat kimerítése attól függetlenül feltétele, hogy az alkalmas-e a kár elhárítására. Ez az értelmezés ténylegesen kizárná a kártérítés érvényesítését olyan közhatalmi feladat ellátásánál, amelynél jogorvoslat nincs, mint például a közjegyző számos tevékenysége (közjegyzői okirat készítés, tanúsítvány kiállítása...). A helyes értelmezése szerint, a Ptk. 6:549. § (2) bekezdésének az a rendelkezése, hogy a kártérítési keresetnek előfeltétele a rendes jogorvoslat kimerítése, a Ptk. 6:548. § (1) bekezdésétől eltérő szabály, a tekintetben, hogy az adott két közhatalmi tevékenység tekintetében a kár elhárítására alkalmas eszköz kizárólag a rendes jogorvoslat.

Kártérítési igényét a felperes arra alapította, hogy az alperes elmulasztotta lefoglalni az adós H. Kft.-ben lévő üzletrészt. Erről az üzletrésztől csak annak értékesítése után szerzett tudomást, ezért nyilvánvaló, hogy ebből eredő kára utóbb a rendes jogorvoslat igénybevétele, az alperes mulasztása miatti végrehajtási kifogás előterjesztésével nem volt elhárítható, melyből következően kártérítési igénye érvényesítésének nem volt feltétele a rendes jogorvoslat kimerítése. Erre tekintettel a kereset elbírálása szempontjából jelentőséggel nem bír, hogy a felperesnek az alpereshez 2016. január 5-én érkezett, tárgyának megjelölése szerint az ügyben előterjesztett „kártérítési igénye” végrehajtási kifogásnak minősül-e.

Az elsőfokú bíróság a kártérítési igény érvényesíthetőségének feltétele tekintetében elfoglalt álláspontja ellenére érdemben is állást foglalt az alperesi magatartásról. Az ezzel kapcsolatos indokai alapján helyesen állapította meg, hogy az alperes a tevékenységére irányadó Vht. rendelkezései alapján minden tőle telhetőt megtett az adós végrehajtás alá vonható vagyontárgyai felderítése érdekében, e körben terhére kártérítési felelősségét megalapozó jogellenes magatartás, mulasztás nem állapítható meg.

A fellebbezésben foglaltakra tekintettel, az elsőfokú ítélet indokolását kiegészítve utal az ítéletábra arra, hogy a Vht. 11. § (1) bekezdése szerint a bíróság a végrehajtható okiratot a végrehajtást kérő kérelmére állítja ki, a (2) bekezdés alapján kérelme előterjesztésekor a végrehajtást kérő köteles közölni az adós nevét és az azonosításához szükséges adatokat, továbbá a végrehajtás alá vonható

vagyontárgyakat és azok helyét. A Vht. 47. § (1) bekezdéséből kitűnően a végrehajtó a végrehajtási eljárás eredményes lefolytatása érdekében, szükség esetén élhet a törvényes megkeresések és adatbeszerzések lehetőségével. A végrehajtási iratok alapján megállapítható, hogy a végrehajtási lap az adós munkahelyére és végrehajtás alá vonható vagyontárgyaira adatot nem tartalmazott. Az alperes a végrehajtás eredményessége érdekében számos megkeresést adott ki az adós lefoglalható vagyontárgyai felderítésére, köztük gazdasági társaságban való érdekeltségére a részére biztosított online felületen keresést intézett az adós személyére. Valamennyi törvényszék cégbíróságától azt a választ kapta, hogy megjelölt személy a cégnyilvántartásban nem szerepel. Téves a felperesnek az a hivatkozása, hogy ha az alperes talált a nyilvántartásban egy, az adós nevén álló üzletrészt - mivel az üzletrész a legkönnyebben feltárható vagyontárgyak közé tartozik - érthetetlen, hogy a keresettel érintett üzletrészt miért nem foglalta le. Ezzel kapcsolatban utal az ítélet tábla arra, hogy az iratokból kitűnően az alperes az adós T. Kft.-ben való üzletrészt nem az adós neve szerinti keresés során „találta”, hanem a felperes 2014. október 20-i bejelentésére tekintettel végzett cégkeresés alapján. A bejelentés szerint ugyanis az adós több, név szerint megjelölt gazdasági társaságokban rendelkezik üzletrésszel, ami azonban csupán egy társaság tekintetében volt valós. Emellett a felperes által hivatkozott legkönnyebb feltárhatósága ellenére, beadványa az adós H. Kft.-ben való részesedését nem tartalmazta. Mindezekre tekintettel az alperes terhére kártérítési felelősségét megalapozó, jogellenes magatartás nem bizonyított, ezáltal a kártérítés további feltételeinek érdemi vizsgálata szükségtelen.

A kifejtettek alapján az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta. Pervesztességére tekintettel a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az alperes részére a másodfokú perköltség, a képviselővel felmerült, a pertárgy értéke alapján a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése szerinti ügyvédi munkadíj + áfa megfizetésére, továbbá a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján az állam javára a le nem rótt fellebbezési illeték megtérítésére.

, 2018. március 22.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.
a tanács elnöke

. Hegedűs Mária s.k.
előadó bíró

Véghné dr. Szabó Zsuzsanna s.k.
bíró